

Publicerad 2011-08-19 19:09 av vitsomsnö

Världsångest

Dagarna som går är inte mina, inte dina.

Det är för grått här och vi måste genast ta fram
våra största penslar och måla världen, lilla du,
vi får inte se på.

Det är jag och inte du, det är du och det är inte jag.

Varför skulle det vara så?

Det enda jag ser är det tysta, det högljudda.

Det som skär genom tusen kroppar utan att plåstra om.

Lämnar trasiga trasigheter i all trasigheternas trasighet.

Om man bara kunde flyga, se det från någon annanstans,
kanske överifrån, underifrån.

Där man inte kan kasta iväg eller putta undan,
där man ser det fina
och får det att gro.

Plocka ogräs, plocka det onda, det som svider och låta det fina gro.

Men vi har inga vingar.

Du har inga vingar och jag har inga vingar.

Från den här vinkeln kan vi kasta bort och vi kan putta undan,
vi kan låtsas som det regnar och vi kan skylla på någon annan.

Det brinner, fast dött.

Död brand på våra gator.

Den oändligt döda branden som förgör allt det fina.

Det röda. Det sköna.

Vi får inte se på men vi gör det.

Vi får inte ge upp men det är det vi gör.

Jag kan inte andas det gråa, det är bara det.

Jag kan varken andas eller tänka klart.

Jag ser dimma skugga ondska genom mina ögon och genom hela min kropp.

När jag ser dig gråter jag och jag undrar hur jag bara kan se på.

Vem är jag att leva som en egoist?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren vitsomsnö med Poeter.se id #38489 innehar upphovsrätten